

Hoofdstuk 1

‘Ik mis iedereen nu al.’ Ellis ligt languit in het gras en staart naar de wolken die langzaam voorbij drijven.

‘Ja,’ zucht haar tweelingzus Thelma die naast haar ligt. ‘Ik denk maar steeds aan ons oude huis. Die vrouw die het gekocht heeft, is nu haar eigen spulletjes naar binnen aan het brengen. Ze wilde de kamer geel schilderen. Geel! Wie bedenkt er nou zoiets? En ze had ook plannen om onze keuken te verplaatsen naar de garage, zodat ze meer ruimte had om te werken.’

‘Ze is kunstenares. Die doen dat soort dingen. Ze vond ons huis in ieder geval wel mooi.’

‘Een enorm inspirerende lichtval.’ Thelma imiteert de stem van de vrouw. ‘En wat een enige dochters heeft u.’

‘Ze vond ons leuk,’ bevestigt Ellis. ‘Dat snap ik wel. We zijn toch ook leuk?’ Ze glimlacht. ‘Ik ben benieuwd of ze het naar haar zin krijgt daar.’ Haar gezicht betreft. ‘In ons oude dorp Hoefslot ... heel ver weg.’

Thelma draait zich om, steunt met haar hoofd op haar handen en beweegt haar onderbenen omhoog. ‘Zouden ze ons ook missen?’

Ellis zwijgt en er valt een stilte. Ze denken allebei aan hun vrienden en vriendinnen die ze zo onverwacht moesten achterlaten. Het is ook allemaal zo snel gegaan. Een paar weken geleden wisten ze nog van niets.

In de eerste week van de zomervakantie werden ze geconfronteerd met de plannen van hun ouders. Ze gingen verhuizen. Hun vader was overgeplaatst naar een andere afdeling binnen het bedrijf, in een andere stad. Hij had promotie

gemaakt. Het was de kans van zijn leven, zei hij. Meer verantwoordelijkheid, leuker werk en, ook niet onbelangrijk: meer salaris. En het bedrijf regelde de verhuizing.

‘We hebben al een huis op het oog,’ had hun vader gezegd. ‘Vlak bij een park en met een grote tuin.’

Eerst dachten de meiden dat hun vader een grapje maakte. Verhuizen? *No way!* Ze konden toch niet zomaar al hun vrienden in de steek laten? En hoe moest dat dan met school? Ze gingen net naar de brugklas. Ze wilden helemaal niet weg. Ze hadden al een mooi huis met een tuin.

De steun die ze verwachtten van hun moeder bleef uit. Betty Bongers was het met haar man eens. ‘Nu jullie broertjes naar school gaan, wil ik wel weer eens aan de slag. En in de stad waar we heengaan, kan ik een lunchroom huren. Denk je eens in. Betty’s Broodjes. ’s Morgens en ’s middags open voor koffie, thee, iets lekkers en heerlijke broodjes. ’s Middags op tijd naar huis, zodat ik er weer ben voor jullie en Lex en Leo. Dit is zo’n uitgelezen kans voor mij om weer aan de slag te kunnen. Ik heb er zin in.’

Ellis en Thelma hadden twee dagen lang geprobeerd om hun ouders van gedachten te laten veranderen, maar zonder resultaat.

‘Soms gaan dingen in je leven anders dan je zou willen,’ had hun vader gezegd. ‘Maar daar leer je van. Daar groei je van. Jullie gaan nieuwe vrienden maken, andere mensen ontmoeten. Echt, het wordt alleen maar beter.’

Ellis en Thelma moesten zich erbij neerleggen. Zelfs Lex en Leo, hun kleine tweelingbroertjes van vier, stonden te springen en te dansen toen ze hoorden dat ze gingen verhuizen.

‘Met een grote vrachtwagen,’ had Leo geroepen.

‘Mag ik dan dozen tillen?’ Lex toonde zijn spierballen. ‘Dat kan ik best wel.’

Thelma en Ellis hadden zich de zomervakantie heel anders voorgesteld. In plaats van kamperen, moesten ze hun spullen in dozen stoppen. En terwijl iedereen in huis enthousiast was over de verhuizing, voelden zij zich afschuwelijk. Alles wat hen zo dierbaar was, moesten ze achterlaten. Vrienden, buren, hun kamer, de omgeving ... het zou allemaal anders worden.

‘Kom!’ Ellis staat op. ‘We gaan iets doen.’

‘Wat?’

‘Geen idee, maar hier blijven liggen in de tuin is saai. Deze hele vakantie is saai! We hebben nog niets leuks gedaan. Ja, oké, we hebben de muren van onze kamer roze geverfd en de boel een beetje gezellig gemaakt met onze eigen posters en spulletjes. Maar dat is nu klaar. Over anderhalve week moeten we alweer naar school.’ Ze klopt wat gras van haar knie.

‘Eerst alleen boeken halen,’ zegt Thelma. ‘De lessen beginnen pas woensdag.’ Ze kijkt haar zus aan. ‘Hoe vind jij die nieuwe school?’

Ellis haalt haar schouders op. ‘Geen idee. Groot, denk ik.’

‘Ja, en hoog.’

‘Vier verdiepingen met klaslokalen. Om te verdwalen. Krijgen we er soms een plattegrond bij?’

Thelma knikt. ‘Ja, en een smoelenboek. Want je krijgt voor elk vak een andere juf of meester.’

‘Meneer,’ verbetert Ellis haar zus.

‘O ja, meneer.’

Thelma denkt na. ‘Waarom mag je eigenlijk geen meester meer zeggen?’

‘Dat doet niemand. Dat heeft meester de Lange toch verteld? In de brugklas zegt iedereen meneer en mevrouw tegen de meesters en juffen.’

‘Maar het mag dus nog wel?’

‘Als jij dat wilt.’ Ellis zucht. ‘Alles is anders. Ons huis, onze woonplaats, de omgeving, de burens ... is er nog iets dat hetzelfde is gebleven?’

‘Ik!’ roept Thelma. ‘Ik ben hetzelfde gebleven.’

Ellis glimlacht. ‘Dat is waar. Ik ben blij dat we samen naar de brugklas gaan.’

‘In dezelfde klas.’ Thelma staat op. ‘Zullen we naar school fietsen?’

‘Waarom? Die is nog dicht, hoor.’

‘Dat weet ik wel. Maar we kunnen kijken hoelang we erover doen? We zijn toen met de auto gegaan. Met de fiets kun je door het park.’

Ze lopen naar de schuur en pakken hun fiets.

‘Zouden er meer kinderen uit deze straat naar die school gaan?’ vraagt Ellis.

‘Er wonen hier volgens mij niet zo veel kinderen,’ antwoordt Thelma. ‘Of ze moeten allemaal nog op vakantie zijn?’

Ze rijden de weg op.

‘Ik hoop echt dat we nieuwe vrienden krijgen hier.’ Ellis kijkt om zich heen. ‘Zelfs de buurt is saai.’

Plotseling komt er uit een van de tuinen een jongen op de fiets tevoorschijn. Hij dendert de stoep af en slingert zijn fiets behendig voor de meiden langs de weg op. Ellis en Thelma trappen op hun rem.

‘Hee! Kun je niet uitkijken?’ roept Ellis.

De jongen steekt zijn hand op, maar fietst door.

Ellis zet kracht en haalt de jongen in. ‘Je had wel tegen ons aan kunnen rijden.’

De jongen kijkt opzij. ‘Had, ja ... er is toch niets gebeurd?’

‘Daar gaat het helemaal niet om! Je moet gewoon uitkijken.’

‘Relax, meissie.’

Ellis knijpt in haar stuur. ‘Ik ben je meissie niet.’

De jongen schudt zijn hoofd. ‘Nee, gelukkig niet. Zo’n brutale is niets voor mij.’

Ellis duwt haar trappers nog harder naar beneden en komt iets voor de jongen te fietsen. Ze gooit haar stuur om en remt af. De jongen kan geen kant op en moet ook remmen. Even later staan ze stil.

‘Je biedt je excuses maar aan,’ zegt Ellis.

‘Waarom?’

‘Omdat je de verkeersregels aan je laars lapt en omdat je onbeleefd bent.’

De jongen buigt voorover en lacht. ‘Ik dacht het niet.’

Ondertussen is Thelma naast de jongen gestopt.

‘Hee,’ zegt de jongen verbaasd. ‘Jullie zien er hetzelfde uit. Hoe kan dat?’

‘Niet erg snugger,’ gaat Ellis verder.

‘We zijn een tweeling,’ legt Thelma uit.

‘Dat kan hij zelf ook wel bedenken, toch?’ bromt Ellis naar haar zus. Ze kijkt achterom naar de tuin waar de jongen uit kwam. ‘Woon jij daar?’

De jongen haalt zijn schouders op. ‘Misschien. Ligt eraan wie het vraagt.’

‘Ik,’ zegt Ellis.

‘En wie is ik?’

Heel even kijken ze elkaar aan. Ellis ziet de ogen van de jongen twinkelen. Hij heeft er duidelijk lol in. Haar boosheid maakt plaats voor nieuwsgierigheid. Wie is deze jongen?

‘Ellis,’ zegt Ellis.

‘Jimmy,’ zegt de jongen. ‘En ja, ik woon daar.’ Hij kijkt naar Thelma.

‘Eh ... ik ben Thelma,’ zegt Thelma. ‘De zus van Ellis.’

‘Dat had ik al begrepen,’ reageert Jimmy met een grijns.
‘Wij wonen iets verderop in de straat op de hoek,’ gaat Thelma verder. Het levert haar een boze blik op van haar zus.

‘Aha, jullie zijn die nieuwe bewoners?’

Thelma slaat haar ogen neer. Ze heeft weer eens te veel gezegd.

‘Gezellig stel zijn jullie,’ mompelt Jimmy. ‘Mensen klemrijden op straat is jullie hobby?’

‘Alleen mensen die zomaar de weg op schieten,’ zegt Ellis. ‘Je hebt nog steeds je excuses niet aangeboden.’

Jimmy lacht. ‘Nou, jullie houden wel vol, zeg. Maar oké, ik weet het goed gemaakt. Ik was op weg naar Piccolo. Als jullie meegaan, trakteer ik. Als goedmakertje. Kunnen we meteen wat beter kennismaken.’

‘Piccolo?’

‘De ijssalon in de Breestraat.’

Ellis is even van haar stuk gebracht. Biedt hij hen nu een ijsje aan?

‘Lekker,’ zegt Thelma.

Jimmy kijkt naar Ellis. ‘Of blijven we hier de hele dag staan?’

Ellis draait haar stuur, zodat Jimmy door kan fietsen. Hij wenkt. ‘Volg mij maar.’

‘Laat hem,’ zegt Ellis.

‘Maar ...’ Thelma kijkt verbaasd. ‘Wil je geen ijsje?’

‘Niet van hem.’

‘Waarom niet? Hij woont bij ons in de straat.’

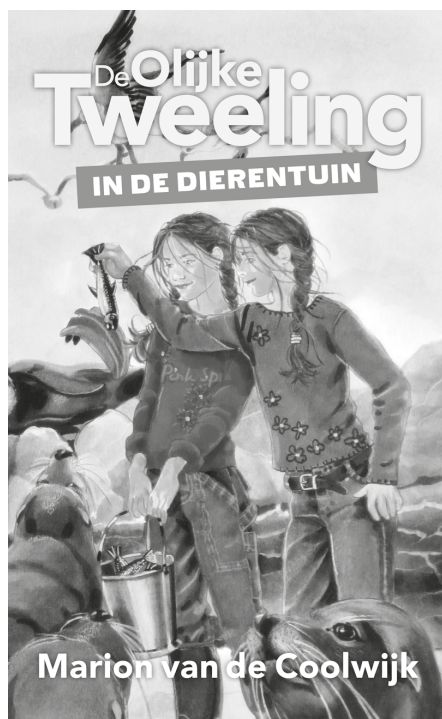
‘Hij is raar.’

‘Maar wel leuk.’

‘Graag of niet, hoor,’ roept Jimmy. Hij is nu aan het eind van de straat.

Thelma stapt op. ‘En hij is een soort buurjongen. Hij kan

ons vast meer vertellen over deze buurt. Een ijsje kan met deze warmte geen kwaad. Kom, we gaan mee.’
Ze fietst achter Jimmy aan. Ellis volgt, maar niet van harte.

De Olijke tweeling in de dierentuin

Als de tweeling de eerste prijs wint in een fotowedstrijd, mogen ze samen met hun klas een dagje naar de dierentuin. Met de trein gaat de klas naar Amsterdam. Daar krijgen ze een rondleiding en maken kennis met kamelen, apen, vogels, olifanten en nog veel meer dieren. Meneer de Lange houdt zijn leerlingen goed in de gaten, maar hij kan niet voorkomen dat er vogels ontsnappen, en dat Thelma bij de zeeleeuwen in het water valt. En er gebeuren nog veel meer rare dingen. Het wordt een dag om nooit meer te vergeten ...

Vanaf 9 jaar, isbn 978-90-8543-245-6

De Olijke tweeling en het vervalste schilderij

Ellis en Thelma verheugen zich op het aankomende schoolkamp: met de hele klas kamperen! Maar helaas kunnen de ouders van Gerrie het schoolkamp niet betalen. En de meester laat bezorgd weten dat de schooltenten stuk zijn. De tweeling bedenkt een goed plan om geld in te zamelen voor Gerrie en de nieuwe tenten. Iedereen helpt mee, en voor ze het in de gaten hebben belandt De Olijke Tweeling in een spannend avontuur ...

Vanaf 9 jaar, isbn 978-90-8543-246-3